

НАДІЙШОВ ВЕЛИКИЙ ЧАС —
ВЕЛИКОДЕНЬ СЕРЕД НАС.
КВІТИ ЗЕМЛЮ ПОКРИВАЮТЬ,
ЗАМІСТЬ ДЗВОНІВ — КУЛІ ГРАЮТЬ,
ДЕ ДЗВЕНІЛИ ГАГІЛКИ —
НИНІ ДВОНЯТЬ — ... ВІНТІВКИ.

СКРІЗЬ ПО СЕЛАХ І ЛІСАХ
БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ ХОДИТЬ ЖАХ,
І НА КРАШАНКУ СТУПА.
ГЕЙ, СЮДИ, ТУТ Є УПА.
ТА УПА ЇМ НЕ ЗБОРОТИ,
БО ВОНА — НАРОДНИЙ СПРОТИВ.

СВЯТОЧНИЙ ВІРШ

Минувся час чекання і терпінь,
Йде синій день, мов усміх незабудьки...
Ликуй і тішся, втомлений діпі,
Об землю жаж і болю світлу суть кинь,
І чистим серцем на чужій землі
Кусай усе, що в тебе на столі.

Кусай і їж, що ІРО принесло,
І надягни на себе цастя маску,
Та згадуй край і соняшне село,
Що так, як ти, повинно б їсти паску,
Що так, як ти, у зимні темних стін
Їсть власний біль, а ти знов власний хрін.

Згадай усіх, чи друзі чи вороги,
Що їм думки прийдешні страшать війни,
Що відійшли за дальні береги,
Щоб не глядіть на муки України,
І днесь, з товцем з'їдаючи колач,
Її в вінок сплітають скорб і плач

Ликуй і тішся, втомлений діпі,
І знай одну з усіх на світі істин,
Що хоч пайки короткі і скупі,
То радуйся, що можеш хрін свій їсти,
Бо як сюди присунули б заслону, —
То вір, що тут не стало б навіть хрону

Коли ти сам, так смутку ти не жуй,
А йди туди, де пахнуть свята смальцем,
І десь в кутку ти бабку, хоч чужу,
Щипни собі потайки власним пальцем,
І призабудь колишніх літ красу,
Як при бабках тримав ти ковбасу

Як цвях з п'яти — ти вирви з серця жаль,
І вчуйся в днів дзвінкий і світлий гомін!
Ще стрінеш шинку з салом, так на цаль,
Бабки зустрінеш свіжі і знайомі...
Яйце свячене дасть нам сили орлі,
А ворогам — закам'яніє в горлі...

Арсеній Смуток

«ДЕМОБІЛІЗАЦІЯ» В СОВЕТАХ

...Всі інші, не приписані до армій сателітів, від
сьогодні народжені в 1926 і 1927 роках!

З ЧУЖИХ КАРИКАТУР

Fitzpatrick in The St. Louis Post-Dispatch

Одинокий аргумент Молотова

УЗГІДНЕНО

У зв'язку з катастрофою над Берліном британського літака, що на нього „помилково” наїхав советський літак, ген. Монтгомері негайно відвідав маршала Соколовського.

— Щодо вашого відшкодування ми згодні! — сказав вкінці Монтгомері, — але я цікавий знати, скільки ви виплатите відшкодування сім'ї вашого небіжчика пілота.

— Лише 100 рублів місячно! — сказав без надуми Соколовський.

Його сім'я ще в березні на таку суму погодилась.

ВЕЛИКДЕНЬ В СОВЕТАХ

— Валя, ти віриш в Бога?

— Вірю!

— А віриш, що Христос воскрес?

— Дай спокій! Не впаковую мене в тюрму, бачиш, що оце батюшка підслухує...

ТРИ ВЕЛИКІ

Під час ялтанської конференції Рузвельт, Черчіль і Сталін почали говорити, до якої національності вони хотіли б належати.

— Якщо б я не був англійцем, то хотів би бути американцем! — сказав Черчіль.

— Коли б я не був американцем, то бажав би бути англійцем! — сказав Рузвельт.

— А я, якби я не був советським громадянином, то соромився б самого себе! — сказав притишеним голосом Сталін.

В ШКОЛІ

— Скажи мені, Івасю, кого вигнано з раю?

— Троцького, прошу отця духовного.

Даруйте, Шановні Читачі, але я доперва сьогодні мушу вам сказати: нас. Я сьогодні не встиг написати погідного святочного фейлетона.

Але, забираючись вимучити з себе того смутного і нещасного великоднього фейлетона (походить від: „Фе, лле води тонни!“...), мені пригадується сентиментально-настрійний абзац старосвітської балаканини одного з заслужених корифеїв нашої великої літератури, що починається так:

„...Чи знаєте ви те місто? Ні, ви його не знаєте!...“

І Ви, Дорогий Читаче, справді не знаєте ні того міста, ні тих людей, ні тих куліс, ні тієї хапатні, ні вкінці тієї трагедії, яку переживає сьогодні фейлетоніст, який уже дев'ятнадцятий раз на своєму короткому віку мусить писати гумореску про Великдень.

Про що властиво цього разу писати? Писати про великодні звичаї — це значить увійти в страшну колізію з проф. В. Петровим, який куди краще в цій матерії розбирається...

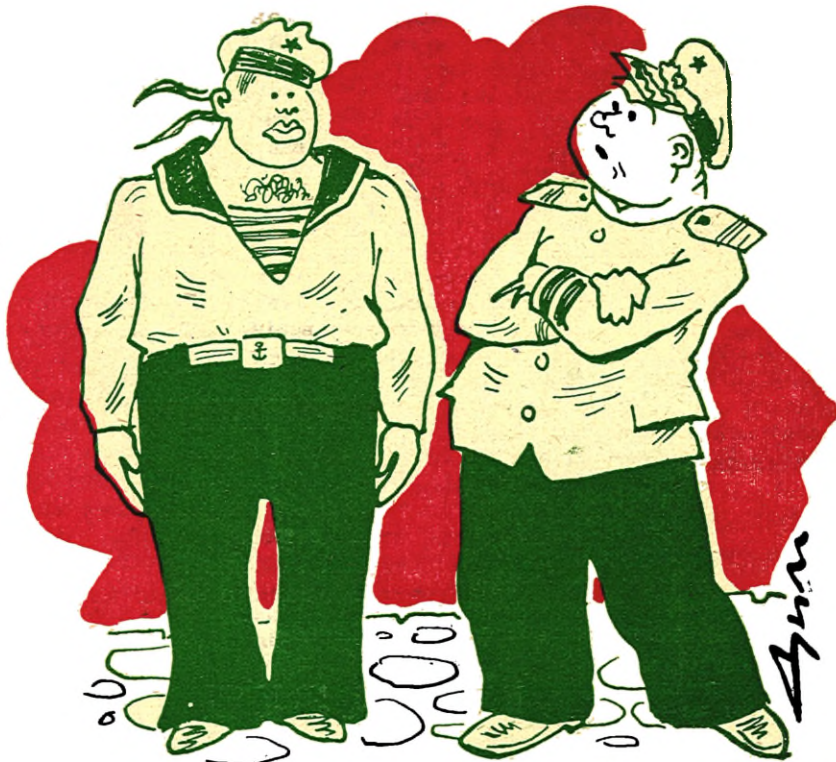
Писати про паски — образяться під СХС і Комітетом наші заслужені паскарі. Писати про бабки — готові роздратуватись на нас наші Любі Читачки, неоправдано добачивши в цьому глупу алегорію на свій красний піл. Писати про колишнє свячене — це безпотрібно поринати в архів давноминутих історій і садистично змушувати людей витискати рештки, і без того солоних, сліз...

В мене на столі лежить незугарна цьогорічна святочна картка — одинокий деталь колишніх Великоднів — і дивиться на мене своїми недопасованими кольорами і фальшивим написом: „Веселих Свят!“...

Спеціально цього року цей напис мене дуже дратує. Від кого „Веселих Свят“, і кому „Веселих Свят“?

Директор Рилевич, що переслав мені цю картку, дуже гарна людина. Хоч читає тільки „Ді ноє цайтунг“, і „Вінер курієр“, бо своя преса — як зазначає він — не на його очі — бо друкована дуже дрібненьким шрифтом, але серце має чисто українське, тепле українське серце. Так по-рідному вміє таскати з усіх боків керпакетчики, так нікому не хоче сказати звідкіля і скільки, має таку вроджену українську конспіративну душу.

Що йому шкодило купити за 50 фенігів картку, а за 12 поштову марку і зробити мені справді веселі свята. І він дійсно за лещих

— Чому наше море називається Чорне?

— На знак протесту, що на нашому морі — не наші прапори...

62 феніги вніс у мою душу стільки святочної атмосфери...

І я буду через цілі свята вдоволені зі свого невдалого фейлетона, він буде їсти керпакет, а я його сумління...

І ми оба будем задоволені...

Але скільки є таких, які такої карточки не одержали, будуть незадоволені, а матимуть веселі свята? Скільки є таких, які, діставши карточку, не матимуть веселих свят?... Скільки є таких, яких вже ніщо не потішить? Візьмім для прикладу в руки щоденне життя...

Я одержав від пана директора Рилевича карточку, отже, ніби, я душевно повинен мати веселі свята, але фізично, не матиму веселих свят. Уявно — так, якщо зумію уявити свій жіноці і 7-ом власним діточкам, що хрін це не хрін, а зацитринований банан з 6000 кальорій, що ковбаси тепер взагалі не виробляють, а вся пшенична мука пішла на виріб атомбомб...

Мій друг Арсеній Смукот, що псує „Комаря“ своїми нудними віршилицями також дістав карточку: „Веселих Свят — бажає

своmu голубчикові мати його дитини. Пришли на удержання сина гроші, бо в противному разі приїду до вас і усно розповім твоїй жінці. Веселих свят — колишня Ліда.“

— Отже, чи Арсеній Смукот (гарний, правда, з нього смукот!) матиме веселі свята?

— Думаю, що...

Думаю, що так. Його дружина вже два місяці в Північній Канаді, як расова панночка. Він тут торгує даше. Де матиме такі можливості в Канаді?... Ні?

Але святкуймо всі. І ті, що дістали картки, і ті, що їх не дістали.

Ті, що дістали керпакети, і ті, що їх не дістали.

Ті, що дістали за фальшовання карток (виборчих, харчових і т. д.) і які при найближчій нагоді дістануть...

Треба вміти жити...

Головне — вміти переконати себе, що наш теперішній Великдень є Великоднем, хрін — ковбасою, теця — людиною, а ми національними страдниками...

Іван Гнип

МІЖ ДИПЛОМАТАМИ

Перед засіданням балканської комісії стрінув Громико американського представника.

— Неприємно бути членом такої розслідувальної акції! — сказав американець. З усіх боків нападають, обстрілюють, зневажають.

— Цікаво! — сказав Громико. У моїй дотеперішній політичній діяльності мене і за двері викидали, і в морду били, але зневажати — мене досі ніхто не зважився.

НА МІТИНГУ

У Станіславівщині відбувається великий мітинг у справі організації колгоспів.

— Коли оснуєте у своєму селі колгоспи — говорять агітатор, — тоді для вас настане заможне і радісне життя...

— Коб тільки з голоду не померти, а заможне й радісне життя може бути! — говорять безрадно селяни. Нам уже все одно...

З ЧУЖИХ КАРИКАТУР "MINE FIELD"

Bishop in The St. Louis Star-Times

... італійський чобіт таки
придавив міну ...

З ЗАПИСОК кирпатого Мефістофеля

Сьогодні на ратуші
повісили годинника,
хоч він зовсім не на-
лежав до першої кате-
горії воєнних злочин-
ців.

*

Колись за політику
люди вмирали, сього-
дні деякі люди тільки
живуть з політики.

*

На Заході люди про-
водять на ланцюгу ос-
лів, а на Сході — осли
проводять людей.

*

У Франції вкоро-
чують суконки, а в со-
ветах життя.

*

Колись Михайл ви-
ганяв з раю, сьогодні
сам мусів з „раю“ вті-
кати.

*

Жінкам обтинають
волосся, а мужчинам
пенсії.

*

Давно блазні танцю-
вали, як хотів голова
держави, сьогодні го-
лова держави танцює
як хотять блазні.

*

Мудрість сприймає
судьбу як травлення.
Вона є виразом най-
вищої гігієни життя.

*

ПРИЧИНА

— Бідна ж ти, моя
донецько. Але треба бу-
ло кричати, то він пев-
но не зваживсь би був
на цей негідний вчи-
нок ...

— Але він мені за-
грозив, мамочко!

— Чим?

— Сказав, що як кри-
кну, то більше не
прийде.

НАРОДНІ ПРИКАЗКИ

Їж з голоду, а бий змолоду.

Жінка не чобіт, а підзолувати треба.

Злодій любить злочин, а адвокат злодія.

Де росі і піріжки, там певно хтось в таборовій поліції працює.

Пізнати пана по . керпакетах.

Хто високо літає, той певно доставляє зброю до Палестини.

Дере коза-лозу, а совети Європу.

Що тверезий думає, то п'яний не відгадає.

Бог взяв жінку, а чорт гостей надніс.

Корова, що багато реве, певно хоче їсти.

Як хочеш жити по-людськи, мусиш поступати по-свинські.

ВІДСОТКИ

Сергій Картопля був перед революцією заможний хазяїн.
За колективізації його розкуркулили, за Єжова послали на Сибір, а за Кагановича вислали на той світ. Умираючи просив Картопля дати йому до труни жебрацькі торби, як символ кінцевої стадії советського щасливого життя.

На тому світі стрічає він Карла Маркса.

— Що ви в цих торбах маєте? — питає здивовано Маркс.

— Відсотки!

— Які відсотки?

— Від вашого «Капіталу»! — глумливо каже Картопля.

ІНВАЗІЯ ТАЛАНТІВ

З нечитаних доповідей на МУР-і

Ю. Шерех ствердив колись у
«Гнилизні» (Час, 17. VIII. 1946), що
«проблема графоманів в україн-
ській літературі не нова». Про
впливи злих книжок писали згодом
і в «Християнському Шляху» (11.
V. 1947), доводячи це на прикладі
данського письменника Єргенсена,
який після одного сумнівного ви-
дання «поїхав до м. Асижу в Італії
на могилу св. Франца і повернув-
ся». Нарешті і Богдан Нижанків-
ський, натовді літредактор «Україн-
ської Трибуни», не витримав і ого-
лосив таке:

«Треба відділити половину від зер-
на і половину викинути на смітник,
але треба це зробити серйозно і рі-
шуче. Не можна бути вибачливим,
треба здерти оте павине пір'я, тре-
ба бути безпощадним.

Інвазія графоманів мусить бути
спинена» (17. XI. 1946).

Щоб припинити за одним разом
оте «потурання новітньому плу-
жанству» та «прочистити повітря
в літературному світі», автор цих
золотих слів рішив довести факт
жахливо-жалюгідного стану нашої
віршованої літератури не лише
словом, але й ділом. З'явилась збір-
ка поезій Б. Нижанківського «Ще-
дрість».

З приємністю констатуємо орга-
нічний зв'язок «Щедрости» з «Го-
моном віків» Яра Славутича і «Си-

німи дорогами» Миколи Скелі: «він
бився до останнього наказу і клав
ворожі голови в гаях» (Скеля), або
ж: «голови стяті шаблями підска-
кують, наче трава» (Славутич).

У своїм архитворі «Прірва», що
її сам автор назвав «поемою почу-
вань» (і що вичерпно характеризу-
ється знаменитим рядком: «о, ні, о,
ні, ні, о, ніколи!»), душа поета
питає:

Чи знову побачить знайоме
обличчя, чи вчує привіт,
чи дасть хто води, як з утоми
присяде, втираючи піт?

Оце хронічне пітніння головних
героїв у сучасних ліричних збірках
(зокрема в Славутича «Гомін ві-
ків») є, зрештою, алегоричним від-
биттям настроїв та процесу самої
творчості, бо «все те (каже рецен-
зент) проблеми дуже тонкі, і вони
сягають у саму суть поетичної суб-
станції»; отак, глибоке спостере-
ження поета: «вростаєш, мов прут
вербовий, у землю, що дихає злом»,
— символізує омузнення кволого
й інфантильного В. Скорупського:
«А беріг круто, а дно — углиб, а я,
мов пруттик, до плеса прилип»
(«Весняний гомін»).

«Ця тривога, цей неспокій, що
віщують грядучі катаклізми, май-
бутні розриви нагромаджених сил»
— змушують чуйну душу поета
акцентувати їх навіть на некористь
законам поетики і мінімальному
густові, і тут Б. Нижанківському
безперечно належить перше місце.
«Хай радість серце ясеновим кли-
ном проб'є до дна, ще поки гук не

На зборах художників України виступив з довшою промовою Нікіта Хрущов. У ній накинувся він на образотворчих мистців, які не відображають у своїх творах щасливе радянське життя. Для підтвердження своїх замітів, запитав приятного на залі мистця Федора Кричевського:

— Над чим ви, товаришу Кричевський, зараз працюєте?

— Над мертвою природою...

— От, бачите, товариші, яка мертвечина запанувала серед наших мистців. Давайте живу природу! — закінчив промову Хрущов.

НА ЧОРНІМ РИНКУ

Ов, ти маєш золотий годинник? Скільки коштує?

— Досить дешево — всього лише три місяці.

В ТАБОРОВІЙ КУХНІ

— Пане кухарю, не розумію, що означає ця муха в супі?

— Як не розумієте, то подивіться в сонник.

...От, клятий воротар — таки зловив!...

стих!» або ж: «А серце — гостре в ребрах долото», або ще «простір грізний, де присівся жаж».

«Це не головний формалізм, а все поєднане гармонійно, і форма тут є тільки засіб сполучення вражень», — пише один критик. Справді, гармонійність тієї образності кидається читачеві сама в очі:

Упав мій давній жаль, як метеор
огнистий,
і згас, і важко ліг, і стало
мертво, тихо,

— адже ж якийсь зовсім незвичний жаль, що спершу впав, потім згас, а нарешті важко ліг!

Образи й проблеми коней, сердець і небосхилів — запозичені здебільшого в Славутича (чий вплив позначається і поза ними).

Варт підкреслити брак дійсно активної воєнно-патріотичної лірики, чогонебудь у дусі Михайла Ситника з його закликами «палити і душити злих фашистів, торкати-ся руками цих гадюк» («Відлітають птиці»). Це велика недостача в збірці почувань Б. Нижанківського, але рівень нашої поезії від того не падає: що випадково не узглядно одним, — більш ніж достатньо доповнено другим.

Одні лиш комини й безкрає,
і дим потрощених гордот.
У хмарі диму і скорбот
до неба слово оживає:
О майн Гот!

— пише в своїх «Шляхах і думках» поет Гнат Діброва. Не диво, що піс-

ля такої жахливої картини, коли навіть «голови тікають межі пліт», з'явилась і лірика Ростислава Василенка «Порвані струни», в стилі П. Кізика, що писав колись: «Слабі тікали, блідли їхні лица, а ворог вслід залізом землю гриз» («Навіки твої»). Проте поряд із мужніми образами Р. Василенко торкається і найнижніших струн наших почуттів:

Я на розі стою і квітки продаю,
Дуже гарні букети я маю.
Їх купують лиш ті, як і я, молоді,
Що когось дуже палко кохають.

Ця неглибока, але щира еротика є вже третьою стадією розвитку, що йшов від рафінованого Славутича через Леоніда Полтаву та Ірину Артим до Р. Василенка.

І радісно їдуть назад
міцні одногруді жінки,
позбувшись грішних принад,
що мають їх чоловіки.

(«Гомін віків»)

Бо протилежно до більшості наших молодих поетів, що мотивують свою мистецьку творчість високо-ідейними імпульсами, Р. Василенко щиро визнає за джерело свого ліричного надхнення прикрі обставини власної любовної біографії: «Забула, може, мене вона. Як сумно, Боже, того й не зна. Нехай забуде, а я в душі молитись буду й писати вірші.»

Якби ж лише молитись!

Д-р Юрій Чорний

ВЕЛИКА ХМАРА (Байка)

Велика хмара гомонить,
Бринить
Краплинами до площ...
А дуб із неї тільки
кпить:
Велика Хмара — дрі-
бен дощ!

Іван Манило

Перед 50 роками запитав молодий Вікім Свід містера В. Т. як стати добрим журналістом. Містер В. Т. відповів: «Коли маєте щось сказати, то наперед його напишіть, опісля уявіть собі, що маєте це на власний кошт зателеграфувати до Австралії, платячи 5 шілінгів за слово... Тоді викиньте кожне слово, яке не варте 5 шілінгів. Якщо тоді ще щось вам останеться, пішіть це до редакції.»

В ТЮРМІ

— За що тебе замкнули?
— За це, що товк головою до муру!
— І за це замкнули?
— Розуміється, бо я товк не своєю головою.

У ТАБОРОВОГО ФРИЗІЄРА

— Ви вже колись у мене брилились?
— Ні!
— Бо я бачу...
— Ні, ці шрами від бомбардування.

Кожна демагогія має половину правди.

Про все потроху

— Пане інженере! Мільйон двісті літ!
— Вибачте, але я вже не інженер!...
— То ви певно футболіст?
— Що ви, у мого батька був тільки один син.
— То може хорист, або бандурист?
— Теж ні.
— Артист?
— Ви згадали!
— Дуже приємно! Як живете — маєте?
— Перша кляса!
— Це, здається, вас кригики охристили українським Карузо у всеукраїнському масштабі. Гра-тулюю!
— Але з мене такий Карузо, як з них театральні критики. Проте, вони дуже симпатичні й привітні люди. Усіх хвалять. Отож хай собі пишуть. Я, скажімо, тепер актор, а пишу статті про різні породи свиней. Правда, придивляюся до людей і виходить знаменито. Нещодавно написав наукову розвідку про основні прикмети йоркширських свиней, але мій сусід прискіпався до мене.
— Хто вам — каже — дозволив писати про мою жінку? Хіба завжди тільки вона претяється без черги по приділ? А всі таборові придурки, що?
Але я заговорився й забув відрекомандувати... мій друг.
— Дуже приємно...
— Він, навпаки, пише про людей, і тому часто відвідує зоопарк.
— Маю вас попередити. Він дуже мовчазний, тому я говорю за нього і за себе, проте їсть і спить за мене й за себе, коли ж нема чого їсти, він не їсть за мене й за себе. Дуже обдарована людина!
— Теж артист?
— Ні, він поет. Але йому нещастить. Написав якось поему під заголовком: „Коли монопартія веде — до могили доведе“, але його ледве не побили за літературну крадіжку. Сказали, що це написав Тичина під час голоду.
Такий тепер світ настав.
Що хоч крадь — не битимуть, а за слово поб'ють. Йй Богу, поб'ють. Тому то я й забрав його на сцену. Хай краще, як по-театральному, перевтілюється.
— Як це перевтілюється?
— Перевтілюється... — це значить..., але про це ви краще запитайте мого знайомого журналіста. Він дуже великий майстер перевтілюватись і вже має сумнів, чи на ньому його тіло, чи не його.
— А ваш театр належить до тих, що в шараварах, чи до тих, що у фраках?
— Ні до тих, ні до других. Наш театр синтетично-монументально-експресіоністично-експериментально-конструктивний...
— Маєте новий репертуар?
Ні, його ще пишуть. Замурувалися і пишуть, а поки пишуть, — ставимо таки „Запорожця за Дунаєм“.
— То ви за шаравари?

— Ні. П'єса йде у зовсім іншому пляні. Основний герой п'єси — Гаркун Задунайський, але він не може вийти на сцену, бо пропив свої шаравари.

Тому, як звичайно, на сцену виходить Іван Карась. Він абсолютно тверезий і не співає, бо ще перед війною його позбавили права голосу на 10-ть років.

З-під стріхи кулею вилітає його жінка Одарка, а за нею її п'ятеро дітей.

Одарка, як і всяка свідомо і порядна жінка, починає лаяти Карася, нарікаючи, що гола й боса. Мовляв, хоч би почав оселедцями торгувати, або в партію вписався.

На це Карась відповідає, що він, слава Богові, ледве здихався однієї партії і тепер, коли хто нагадає про партію, то йому білі ведмеді ввижаються...

Згодом Одарка сповіщає про якусь комісію, але Карась говорить, що йому тепер байдужісінько, бо його дуже хочать усі за-

ПИСЬМЕННИКИ В СЕЛА!

Корнійчук допомагає українському селу...

окенські країни. Аргентина, приміром, хоче, щоб він їхав у Бразилію, а Бразилія намовляє його їхати у Канаду.

Крім того заокеанці висилають йому афідавіт від українських погребників.

У загальному — Андрій і Оксана в національній одежі. Вони танцюють і співають суто українське патріотичне танго „Гуцулка Ксеня“. Андрій одягає рогові окуляри, випльовує гуму і виголошує любовно-патріотичний монолог, в якому присягається й надалі віддано працювати над харчовою проблемою.

Нарешті приїждає комісія. Во-

Афідавіт

Хочеш їхати за море,
То заяв підписуй гори:
Перше — як твоє ім'я,
Чи у тебе є сім'я,
Чи колись в твоїй фамілії
Не було десь гемофілії,
Чи твій батько був католик,
Чи був дід твій алкоголик,
Бабка з роду демократка,
Вбога, чи аристократка,
Прадід хлоп, чи пан добродій,
Чи в родині був хтось злодій,
Жінка чорна, чи блондинка,
Чи й без фарби є шатинка,
Чи законна так, як слід;
Чи позичив лиш сусід,
Чи працює, чи лежить,
Чи говорить, коли спить?
Дальше — ти якого росту,
Чи горбатий ти, чи простий,
Очі чорні, чи без краски,
Куриш „Кемалі“, чи „Пласкі“,
Ноги байфус, чи природні,
Чи скарпетки носиш модні,
Ковнірець чи патентовий,
З полотна чи паперовий,
Чи ти був соціалістом,
І чи свищеш, як йдеш містом?
Любиш біб, чи лиш фасолю
Чи чісник і бараболю,
Молоко, чи теж горівку,
Самогон, чи шабасівку,
Чи долярів маєш купку,
Щоб за морем мати зупку.
Найважливіші моменти —
Це впорядку документи.
Це письмо, що ти здоров,
І нормальну маєш кров,
Хочеш в лісі працювати,
Кошти сплачувать на рати,
Взяти серце на шнурок
І забути всіх тіток,
Все що день лиш наднесе —
І це мабуть було б все.
Як впорядку всі ті біди,
То чекай, а десь поїдеш,
Бо в советах, любий братку,
З тим вивозять на Камчатку.

Яд

на скликає таборян і питає Карася, чи він співробітничав із фашистами. Карась відповідає, що мав такий гріх 1942 року, коли його зловили німецькі фашисти і він з ними „працював“ у Дахав.

Потім комісія питає, чим він зможе довести, що він таки справді народився. Але тут втручається Одарка і присягається, що він таки справді народився, бо де ж би вона взяла аж п'ятеро дітей. На питання, чому не повертається на родину, Карась здивовано отвиряє очі і співає нового фокстрота:

Шірока страна моя радная,
Многа тюрем в ней і лагерей...
Я другой такой страны не знаю,
Где ещо так мучили людей.
Комісія від'їжджає, а таборяни танцюють гопака й українізоване танго. Як бачите: модерно, експериментально й актуально.

Іван Запроторений

НА ВУЛИЦІ

— В Чехах переложили вибори...

— І хто проти цього запротестував?

— Покищо „Рapid“ на Грільпарцерштрассе, бо тільки „Рapid“ має право на всякі переклади.

*

культура хроніка

У Мюнхені відбувся широко розрекламований „Тиждень Української Культури”. Наші мистці показали чужинцям (свої люди взагалі нічим не цікавляться!) неперевершені зразки решток привезеної з дому культури. Руснак показав набутий голос, Хор Божи́ка — сині жупани, Бандуристи — Китастого, Хор Нестора — показав Ветухова, Багряного (в німій ролі), Горбачевську з Мартосом, ще раз Ветухова і щераз Ветухова, і ще раз Ветухова та в потрійній пантомімі проф. Л. Білецького. Савицький показав обнайомленість з фортепіаном, а Гірняк — Гірняка. Балет дітей Л. Переяславець збив у Шавбуді чудесні тани пороку і показав високу класу своєї провідниці. Ансамбль Б. Пюрка не виступав, не погодившись поставити „Тоску” в шара-варах.

В одному з баварських таборів ДП відбувся черговий з'їзд МУР-у. Харчування було кепське і зовсім не оплачувалось з'їзду скликати. На знак протесту кількох науковців виступило з МУР-у.

Драматуржниця Людмила Коваленко підготувала до друку збірку своїх драматично-гумористичних писань під заголовком „Листування з Синодом”. Наклад КУЛА, передмова Ждана Криці.

Нещодавно влаштувала група суспільного гуманізму в студентському гуртожитку на Фюріхшутле в Мюнхені літературний вечір відомих письменників — Косача і Костецького. Вечір гуманістично тривав до 3-ї години ранку і негуманно закінчився. У висліді цього Костецький вніс заяву, що мимо всього з мешкання в гуртожитку не уступить, другий взагалі втік.

Управа табору в Регенсбурзі, після вистава нової комедії Косача під назвою „Ордер”, запросила д-ра О. Грицяя вдруге перевести судове доходження і таки повісити Косача. Косач зв'язав з Регенсбургу і під прізвиськом Юрій Миколаєвич переховується в Мюнхені. Останньої ночі написав ще два романи і 7 п'єс.

Недавно виступав у Шавбуді в Мюнхені Петро Тимошенко зі своїм вечором сатири, гумору і драми. Вечір був справжньою сатирою на гумор і драмою сучасного глядача. За порнографію О. Сурмач-ений рецитатор наразі ще не сидить. О. Сурмач з „Пу-гу” — втік аж до Англії.

Управа харчівні КОС-у у Мюнхені, бажаючи допомогти працівникам української культури, безплатно рішила видавати мистцям на харчові картки безтоварні обіді.

В Регенсбурзі відбулася генеральна проба п'єси „Голос юрби”. В головній ролі виступила Дичківна. Блавацький, забувши свою роль, демонстрував текст з „Адвоката Мартіяна”, але й так без найменшого успіху.

Теодосій Осьмачка: Поет.

Поема на 23 пісні. Оформлення і обкладинка мистця М. Дмитренка. Технічними засобами Видавничої Спілки „Українське Слово” (Де видано — нема, ні в котрому році цваняки не подали). Сторін 154 + обкладинка і портрет автора.

Друкарня набрала „Поета”, поет художника і читачів, а видавництво — Мілітер Говернемент. Видавці, як видно з американської штампілі, пригара́таної під портретом автора, мабуть мали дозвіл видати лише геніяльне фото Осьмачки, а вони, фраєри, видали гроші на „Поета”.

І тепер Осьмачка Дмитренкові відмовляє, Шерех читачеві вмовляє, а замовляти нема кому. І лежить... Климичин на Дахауерштрассе.

Намір автора був простий: Аби я діядему із октав В останній раз на лисину поклав. (ІІІ. ч.).

От, і поклав.

Іван Багрянний: Розгром.

Повість-вертеп, 1948 р. В-во „Прометей”, стр. 125. МУР — Золота Брама.

Взагалі Розгром Івана Багряного.

Райнер Марія Рільке: Речі й образи. Вибрані поезії. З німецької мови переклав Богдан Кравців. Нюрнберг, 1947. Видавництво „Час” Обкладинка Якова Гніздовського. Стр. 128.

Книжка без портрету Рільке, але з теплою біографією Кравцева, пера Кравцева. Хто вмів по-німецьки читати, находить у виданій книжці справжню мистецьку насолоду. Українському читачеві незвичайно подобається середечне відношення до Кравцева Р. М. Рільке, який в своїй книжці навіть помістив повну бібліографію творів Кравцева. Книжка має гарну обкладинку „дотепного”, як кажуть „Українські Вісті”, Я. Гніздовського.

З Христовим Воскресенням Усім Читачкам, Читачам, сталим Передплатникам і постійним Довжникам, Симпатикам, Співробітникам та Тим Усім, що Їх доля кинула за межі Рідної Землі бажає багато радості, корпакетів, афідавітів та найкращого повороту до рідної хати. „КОМАР”

КУЛЬТУРНИЙ ЗАСІБ

На Фраймані виступас хор Божи́ка. У передньому ряді сидить пані „інженерова” в таких високім капелюсі, що цілий ряд за нею зовсім нічого не бачить.

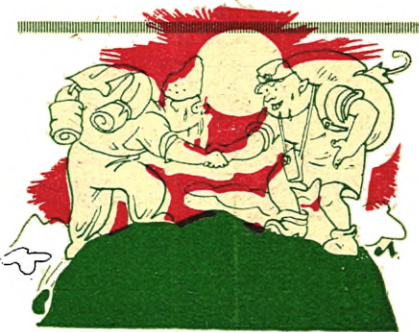
— Може пані, — звертається до неї один діпіст, — будуть такі добрі і скинуть з голови ту свою ерихонську трубу, бо через неї зовсім нічого не бачимо.

Але пані мовчить і не скидає.

Тоді каже другий півголосом:

— Дай їй спокій! Вона його не скине, бо має лису голову.

І пані миттю скинула капелюх.

— Ви теж приїхали в гори відпочивати?

НА КОНЦЕРТИ

На концерті злучених хорів Гордовенка і Китастого, що відбувався в рамках „Тижня Української Культури” в Мюнхені, сидять дві пані „докторіві” і весь час голосно розмовляють.

— Чи пані колись пробували, — каже одна до одної, — слухати концерт з замкненими очима... Це дуже культурно слухається...

— А може б так пані добродійки спробували, — каже хтось збоку, — слухати з замкненими устами! Це ще культурніше слухається...

КОРИСТЬ

— Жінко, що ти зробила? Та ж це не наша дитина! Ти певно замінювала візок.

— Та не будь дурний! Бачиш, що цей візок далеко кращий від нашого.

„КОМАР”

двоптижневик сатири і гумору

Ціна числа — 2 нім. марки.

Видає Спілка „Скоморох”

Редагує Колегія

Головний редактор:

Д-р Ярема Галайда

Відділ карикатур: Михайло Дим

Ukrainian Magazine „Komar”

The Hedgehog

Fortnightly

Autorization No. UNDP 222

Publisher: J. Lycholt

Munich, Rosenheimerstr. 46-a

Printer: Munich, N°0379

Circulation: 4.000 copies

Редактор приймає цовівітка й п'ятниці від 12-ої до 13-ої год. Незамовлених рукописів редакція не повертає, не зберігає і не оплачує.

Адреса Редакції і Адміністрації: „The Hedgehog”, München, Rosenheimerstr. 46-a, Bavaria, Germany

